

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 42/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Zajacom, Matice slovenskej 10, Prievidza, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 52/2015 a jeho uznesením z 27. augusta 2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 19/2016 a jeho uznesením z 11. marca 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 52/2015 a jeho uznesením z 27. augusta 2015 (ďalej len „konanie krajského súdu“) a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tdo 19/2016 a jeho uznesením z 11. marca 2016 (ďalej len „konanie najvyššieho súdu“).

Sťažovateľ hneď v úvode sťažnosti uvádza, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 125/2012 zo 17. marca 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 52/2015 z 27. augusta 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) bol uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 3 a § 117 ods. 1 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch mesiacov, výkon ktorého mu bol podľa § 119 ods. 1 Trestného zákona podmienenečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 13 mesiacov. Rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudol právoplatnosť 27. augusta 2015.

Právoplatnému odsúdeniu sťažovateľa predchádzalo nasledovné:

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 127/2010 z 11. januára 2011 bol sťažovateľ uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Dňa 17. januára 2011 sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 3 T 127/2010 z 11. januára 2011 odvolanie, ktoré smerovalo proti výroku o vine a treste uvedeného rozsudku okresného súdu. Sťažovateľ uvádza, že v odvolaní poukazoval na nezákonne získané výpovede jeho osoby a na nezákonne získané dôkazy svedkov – *„zo dňa 14. 12. 2008 (výsluch mladistvého obvineného, bez toho, aby mi bol ustanovený obhajca, pri výsluchu mladistvého obvineného vyšetrovateľ tomuto podsunul nepravdivú informáciu o tom, že miesto činu bolo zdokumentované kamerovým systémom, čo sa v priebehu vyšetrovania nepotvrdilo),*

- zo dňa 4. 2. 2009 (výsluch mladistvého obvineného, za prítomnosti iného obhajcu, než toho, ktorý bol už 19. 1. 2009 ustanovený)“.

Krajský súd 27. apríla 2011 odvolanie sťažovateľa zamietol s konštatovaním, že k porušeniu jeho práv na obhajobu nedošlo, a to ani z dôvodu neúčasti ustanoveného obhajcu na úkonoch, ani z dôvodu nátlaku vyšetrovateľa pri vypočúvaní sťažovateľa.

Sťažovateľ následne 13. júla 2011 podal proti právoplatnému uzneseniu krajského súdu sp. zn. 3 To 29/2011 z 27. apríla 2011 dovolanie, v ktorom opätovne poukazoval na porušenie jeho práv na obhajobu v súvislosti s tým, že sa voči jeho osobe realizovali výsluchy bez toho, aby mu bol zákonným spôsobom ustanovený obhajca, čím bol zmarený zmysel a účel povinnej obhajoby a tiež v súvislosti s tým, že vyšetrovateľ argumentoval pri jeho výsluchu zavádzajúcou okolnosťou.

Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012 dovolaniu sťažovateľa vyhovel a konštatoval, že uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 29/2011 z 27. apríla 2011 z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2011 bol porušený zákon vo výroku o zamietnutí odvolania sťažovateľa v jeho neprospech. Napadnuté uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 29/2011 z 27. apríla 2011 najvyšší súd zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie. Sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd okrem iného na s. 5 odôvodnenia svojho rozsudku sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012 uviedol, že *„z pohľadu dovolacieho súdu došlo na začiatku vyšetrovania tým, že mi nebol riadne a včas ustanovený obhajca, k nezákonnosti v rovine nerešpektovania mojich práv s tým, že takáto nezákonnosť podľa NS SR nemôže byť napravená následnými opakovanými výsluchmi, ak nezákonne získané dôkazy zostávajú súčasťou spisu a dokonca sú aj predmetom hodnotenia, či už orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu. Záverom NS SR vo svojom odôvodnení aj v súvislosti s kapcióznou zmienkou vyšetrovateľa o snímaní miesta činu kamerovým systémom, uviedol, že rešpektovanie zákonnosti pri vykonávaní dôkazov nie je abstraktnou a formalistickou požiadavkou, ale má základný význam pre spravodlivosť trestného procesu, a ak by čo i len*

jeden nezákonne získaný dôkaz bol súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok o vine a treste, je toto rozhodnutie nezákonné.“.

Krajský súd 30. mája 2012 v zmysle pokynu najvyššieho súdu odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 3 T 127/2010 z 11. januára 2011 zrušil a vrátil mu vec na nové prerokovanie a rozhodnutie. Sťažovateľ uvádza, že aj krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia z 30. mája 2012 uviedol zhodne s názorom najvyššieho súdu, že *„ak nezákonne získané dôkazy zostávajú súčasťou spisu a dokonca sú predmetom hodnotenia, či už orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu, spôsobuje to nezákonnosť celého rozhodnutia“.* Podľa sťažovateľa však krajský súd v rozpore s názorom najvyššieho súdu tiež vyjadril názor, že *„súd nemôže tieto dôkazy zo spisu vyňať, keďže strany teda prokurátor a na druhej strane obvinený, môžu mať a majú v praxi rozdielne názory na to, či dôkazy sú vykonané zákonným alebo nezákonným spôsobom“.* Sťažovateľ uvádza, že táto časť odôvodnenia v ňom vyvolala pochybnosť, akým spôsobom budú všeobecné súdy nižšieho stupňa rešpektovať právny názor najvyššieho súdu.

Dňa 12. marca 2013 okresný súd sťažovateľa opätovne uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, pričom v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že *„po tom, čo sa mu vec vrátila po rozhodnutiach NS SR a KS v Trenčíne, na nové prejednanie, OS v intenciách týchto rozhodnutí vyšších súdov, doplnil dokazovanie znalcom z odboru zdravotníctva [REDAKOVANÉ] a vo veci rozhodol tak, že ma opätovne uznal vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa ust. §-u 156 ods. 1 Tr. zák.“.*

Sťažovateľ podal 21. marca 2013 proti rozsudku okresného súdu z 12. marca 2013 odvolanie, v ktorom namietal znalecký posudok [REDAKOVANÉ] č. 1/2013 z dôvodu, že tento znalec pri vypracovaní svojho znaleckého posudku vychádzal z výpovedí poškodeného, svedkov a sťažovateľa, ktoré neboli získané zákonným spôsobom, pretože všetky tieto výpovede boli robené predtým, ako bol sťažovateľovi zákonným spôsobom ustanovený obhajca. Sťažovateľ vo svojom odvolaní opätovne zdôraznil, že ak nezákonne získané dôkazy zostávajú súčasťou spisu, môže to spôsobovať produkovanie ďalších nezákonných

dôkazov, ako to bolo aj v tomto prípade, keď sa znalec [REDACTED] oboznamoval so všetkými aj nezákonne získanými dôkazmi.

Krajský súd 18. decembra 2013 odvolaniu sťažovateľa vyhovel a napadnutý rozsudok okresného súdu z 12. marca 2013 v celom rozsahu zrušil a vrátil mu vec na nové konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ uvádza, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia skonštatoval, že „znalec [REDACTED] pri vyhotovení ZP jednoznačne vychádzal aj z nezákonných dôkazov, ktoré napokon aj vo svojom ZP citoval. Aj v tomto zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu sa nachádza zmienka pochádzajúca z rozsudku NS SR o tom, že nezákonne získané dôkazy nemôžu ostať súčasťou spisu, pretože to spôsobuje takú skutočnosť, že napriek tomu, že predsedníčka senátu OS v Prievidzi, v uznesení o pribratí znalca uviedla, z ktorých konkrétnych dôkazov je potrebné pri vyhotovení ZP vychádzať, napriek tomu však ZP [REDACTED], ktorý bol ako jeden z rozhodujúcich dôkazov, o ktorý prvostupňový súd oprel svoje rozhodnutie, vychádzal aj z nezákonných dôkazov. V dôsledku týchto skutočností odvolací súd nariadil tento dôležitý dôkaz v predmetnej veci vykonať znova.“.

Sťažovateľ bol napokon rozsudkom zo 17. marca 2015 uznaný za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s tým, že po tom, čo bola vec okresnému súdu vrátená, pribral okresný súd vo veci nového znalca [REDACTED]. Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku zdôraznil, že tento nový znalec pri vypracovaní znaleckého vychádzal len z tých dôkazov, ktoré mu boli súdom označené ako dôkazy zákonné.

Sťažovateľ 26. marca 2015 podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, v ktorom opätovne argumentoval požiadavkou najvyššieho súdu, že nemožno napraviť chyby prípravného konania spôsobené nerešpektovaním práv obvineného, pokiaľ nezákonne získané dôkazy zostávajú súčasťou spisu. Sťažovateľ uvádza, že «z pohľadu obhajoby som túto požiadavku považoval za imperatív vyslovený NS SR, ktorý musí byť splnený a aj keď Trestný poriadok a Trestný zákon ale ani Spravovací a kancelársky poriadok všeobecných súdov (Vyhl. č. 543/2005 Z. z.) neobsahuje konkrétne ustanovenie, ktoré by umožnilo

nezákonne získané dôkazy „vylúčiť“ zo spisového materiálu, navrhol som analogickým použitím ust. §-u 184 cit. vyhl., požiadavku NS SR zrealizovať tak, že predseda senátu rozhodne o vylúčení konkrétnych nezákonne získaných dôkazov zo spisového materiálu, s následným vyznačením tejto skutočnosti na spisovom obale, vylúčenie ktoré sa môže urobiť aj tak, že sa nezákonne získané dôkazy zapečatia do obálky, aby sa tak stali neprístupnými pre orgány činné v trestnom konaní, pre znalcov, ktorí v konečnom dôsledku rozhodujú o vine a treste...».

Krajský súd 27. augusta 2015 svojím uznesením odvolanie sťažovateľa podľa § 319 Trestného poriadku zamietol s odôvodnením, že okresný súd bral do úvahy iba dôkazy získané zákonným spôsobom a nezákonne získané dôkazy, na ktoré poukázali v predchádzajúcich rozhodnutiach vyššie súdy, absolútne nebral do úvahy a nepoužil ich ako podklad pre svoje rozhodnutie. Sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd sa už problematikou vylúčenia nezákonne získaných dôkazov zo spisu nezaoberal.

Dňa 29. októbra 2015 sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, v ktorom poukázal na to, že názor krajského súdu, resp. nevyslovenie názoru krajským súdom na potrebu vylúčenia nezákonne získaných dôkazov zo spisu, je v príkrom rozpore s vysloveným právnym názorom najvyššieho súdu, ktorý ho prezentoval vo svojom rozsudku sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012.

Dňa 11. marca 2016 najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 19/2016 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“) dovolanie sťažovateľa odmietol. Podľa najvyššieho súdu nebol naplnený sťažovateľom namietaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s odôvodnením, že z trestného spisu nemožno odstraňovať žiadne vykonané dôkazy. Sťažovateľ uvádza, že podstatné podľa najvyššieho súdu je to, že tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd vychádzali vo svojich rozhodnutiach iba z dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom.

Podľa sťažovateľa odôvodnenie uvedené v uznesení krajského súdu spočívajúce v tom, že „prvostupňový súd bral do úvahy iba dôkazy získané zákonným spôsobom,

a nezákonne získané dôkazy, na ktoré poukázal už aj NS SR vo svojom rozsudku, spis. zn. 3Tdo/43/2011 zo dňa 14. 3. 2011, do úvahy nebral a nepoužil ich ako podklad pre svoje rozhodnutie“, je takým odôvodnením, ktoré krajský súd viedlo k protiústavnému rozhodnutiu, „nakoľko nezákonne získané dôkazy zostali súčasťou trestného spisu“. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na § 119 ods. 2 Trestného poriadku, pričom zastáva názor, že z formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že „podstatou dokazovania v trestnom práve je jeho zákonnosť, nakoľko za dôkaz v trestnom konaní môže slúžiť len to, čo sa získalo z dôkazných prostriedkov v zmysle Trestného poriadku. Dôkaz získaný z dôkazného prostriedku musí byť preto zákonný.“. Sťažovateľ zároveň poukazuje aj na to, že okrem zákonnosti dôkazu je potrebné dbať aj na tzv. procesnú použiteľnosť dôkazu. Zdôrazňuje, že „z hľadiska procesnej použiteľnosti dôkazu je treba rozlišovať dôkazy, ktoré majú určité vady, v dôsledku ktorých môžu byť absolútne neúčinné, teda ide o dôkazy vykazujúce také podstatné vady, ktoré nie je možné napraviť a spôsobujú absolútnu procesnú nepoužiteľnosť dôkazu v trestnom konaní. Za takéto dôkazy označujem aj dôkazy, na ktoré som poukazoval v mojich riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkoch (výsluch mladistvého obvineného za prítomnosti iného obhajcu, než toho, ktorý bol už ustanovený...). Tieto dôkazy boli získané buď nezákonným donútením (pri výsluchu mladistvého obvineného vyšetrovateľ tomuto podsunul nepravdivú informáciu o tom, že miesto činu bolo zdokumentované kamerovým systémom, čo sa v priebehu vyšetrovania nepotvrdilo) alebo boli vykonané, napriek tomu, že mi nebol ustanovený ako mladistvej osobe, obhajca. Jedná sa teda o vady, ktoré spôsobili absolútnu neúčinnosť týchto dôkazov, bez možnosti odstrániť tieto vady. Z tohto dôvodu mám za to, že bolo správne a nevyhnutné rešpektovať právny názor vyslovený NS SR, v rozsudku tohto súdu zo dňa 14. 3. 2012 (č. k. 3 Tdo/43/2011)...“.

Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uvádza, že konštatovanie najvyššieho súdu, že z trestného spisu nemožno odstraňovať žiadne vykonané dôkazy, je podľa sťažovateľa nielen popretím stanoviska, ktoré bolo uvedené v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012, ale aj popretím sťažovateľovho práva na spravodlivý proces, v ktorom „sa jednoznačne dá očakávať, že budú rozlíšené všeobecnými súdmi nezákonne získané dôkazy s vadami, ktoré spôsobujú ich absolútnu neúčinnosť od nezákonných dôkazov, ktorých vady spôsobujú len relatívnu neúčinnosť

týchto dôkazov“. Na spravodlivý proces je podľa názoru sťažovateľa „*možné klásť prísnu požiadavku rešpektovania zákonnosti pri vykonávaní dôkazov, ktorá vo vyššie označených konaniach všeobecných súdov nebola dodržaná, resp. bola dodržaná len formálne, čo malo podľa môjho názoru nepriaznivý vplyv na spravodlivé rozhodnutie.*

Právny názor o nemožnosti odstránenia vykonaných dôkazov, ktoré sú absolútne neúčinné a nepoužiteľné pre rozhodovanie o vine a treste, vyslovený NS SR v konaní, č. k. 5 Tdo/19/2016 a rovnako tak vyslovený KS v Trenčíne, v konaní č. 3 To/52/2015, sú právne názory, ktoré je podľa názoru mňa sťažovateľa možné odstrániť použitím interpretačného pravidla, ktoré je uvedené v tzv. Radbruchovej formule, podľa ktorej konflikt medzi spravodlivosťou a právnou istotou je možné riešiť iba tak, že pozitívne právo uvedené v predpisoch a zákonoch síce má prednosť, okrem prípadu, ak rozpor medzi zákonom a spravodlivosťou dosiahne takú mieru, že znenie zákona musí ustúpiť spravodlivosti.“.

Podľa názoru sťažovateľa sa v predmetnej veci malo na zabezpečenie jeho práva na spravodlivý proces a na zabezpečenie práva na obhajobu pristúpiť napriek neexistencii ustanovenia, ktoré by pripúšťalo vylúčenie vykonaných dôkazov z trestného spisu, k ich vylúčeniu (napr. spôsobom, aký popísal vo svojom odvolaní, teda spôsob, ktorý by podľa jeho názoru zabezpečil to, aby sa rozhodnutia všeobecných súdov javili aj navonok ako zákonné, pozn.).

Sťažovateľ preto zastáva názor, že napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prezumpciu neviny podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález: „*1/Porušovateľ KS v Trenčíne vo veci vedenej pod spis. zn. 3 To/52/2015 a porušovateľ NS SR v konaní pod spis. zn. 5 Tdo/19/2016 porušili svojím konaním*

- základné ústavné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a inú právnu ochranu zaručenú v čl. 46 Ústavy SR,

- základné ústavné právo sťažovateľa na obhajobu uvedené v čl. 50 ods.3 Ústavy SR,

- základné ústavné právo sťažovateľa na prezumpciu neviny uvedené v čl. 50 ods.2 Ústavy SR,

- základné ľudské právo uvedené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spočívajúce v práve na spravodlivý proces.

2/ Uznesenie KS v Trenčíne, č. k. 3 To/52/2015 zo dňa 27. 8. 2015 a uznesenie NS SR, č. k. 5 Tdo/19/2016 zo dňa 11. 3. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3/ Ústavný súd SR priznáva sťažovateľom finančné zadosťučinenie vo výške 17.000,- €, ktoré sú porušovatelia KS v Trenčíne a NS SR povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 1 mesiaca, od právoplatnosti Nálezu Ústavného súdu SR.

4/ Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia podľa Vyhl. č. 655/2004 Z. z. (ust. §-u 11 ods.3 v spojitosti s ust. §-u 10, ust. §-u 16) za 2 úkony právnej pomoci (prevzatie a príprava, spísanie ústavnej sťažnosti), pričom hodnota 1 úkonu predstavuje sumu 336,91 € a režijný paušál 8,58 €, celkom trovy právneho zastúpenia v sume 690,98 €, sumu ktorú je KS v Trenčíne a NS SR povinný spoločne a nerozdielne zaplatiť na účet právneho zástupcu. “

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu

Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je sťažnosť zjavne neopodstatnená vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a najvyššieho súdu v napadnutých

konaniach. K porušeniu označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní malo podľa sťažovateľa dôjsť tým, že krajský súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa, ignorujúc jeho požiadavku, aby nezákonne vykonané dôkazy boli odstránené zo súdneho spisu. Postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa tým, že najvyšší súd v konaní o dovolaní sťažovateľa nerozhodol v súlade s jeho názorom. Sťažovateľ nesúhlasí s názorom najvyššieho súdu o nemožnosti odstránenia nezákonne získaných dôkazov zo súdneho spisu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

Vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd uvádza, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť, a preto prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne (II. ÚS 71/97, III. ÚS 470/2010, IV. ÚS 438/2010, IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd najskôr poukazuje na to, že aj keď z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ napáda len postup krajského súdu v napadnutom konaní, resp. postup najvyššieho súdu v napadnutom konaní, z povahy veci vyplýva, že napádané postupy

vyústili do vydania jednotlivých rozhodnutí, konkrétne uznesenia krajského súdu č. k. 3 To 52/2015-566 z 27. augusta 2015 a uznesenia najvyššieho súd sp. zn. 5 Tdo 19/2016 z 11. marca 2016, a preto ústavný súd, v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľa, vychádzal pri svojom prieskume napadnutých konaní najmä z obsahu týchto uznesení.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní

Sťažovateľ proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného priadku odmietol.

Ústavný súd, riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti v nadväznosti na rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54), rešpektujúc aj vlastnú rozhodovacia činnosť, uvádza, že v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (m. m. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010, IV. ÚS 394/2013).

Ústavný súd preto v tomto prípade považoval lehotu na podanie sťažnosti proti postupu krajského súdu v napadnutom konaní za zachovanú.

K porušeniu označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní malo podľa sťažovateľa dôjsť z dôvodu, že krajský súd rozhodol o sťažovateľom podanom odvolaní proti rozsudku okresného súdu bez toho, aby sa zaoberal problematikou vylúčenia nezákonne získaných dôkazov zo súdneho spisu. Podľa názoru sťažovateľa mal krajský súd v konaní o podanom odvolaní rešpektovať právny názor vyslovený najvyšším súdom v jeho rozsudku sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012.

Ako z odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa vyplýva, sťažovateľ nenamieta skutkové ani právne posúdenie veci krajským súdom, nevie sa však stotožniť s tým, že krajský súd nereagoval na všetky ním uplatnené námietky, ktoré predniesol vo svojom odvolaní (námietka týkajúca sa jeho požiadavky na odstránenie nezákonne získaných dôkazov zo súdneho spisu, pozn.).

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K jeho porušeniu by mohlo dôjsť v tom prípade, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (IV. ÚS 103/2014).

Ústavný súd vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Kompetencie ústavného súdu preto nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa ani na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

V nadväznosti na to ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Krajský súd 27. augusta 2015 na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolania sťažovateľa a jeho zákonného zástupcu [REDAKOVANÉ], pretože neboli dôvodné. Krajský súd odmietnutie odvolaní v časti relevantnej pre toto konanie odôvodnil takto: „*Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, včítane tých, ktoré mu aj na podklade rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo/43/2011 zo dňa 14. marca 2012 prikázal vykonať tunajší krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 3 To/54/2013 zo dňa 18. decembra 2013 a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správny skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel predovšetkým o svedecké výpovede poškodeného [REDAKOVANÉ], ktorý na svojich usvedčujúcich svedeckých výpovediach zotrval v priebehu celého trestného stíhania bez toho, aby boli zistené právne relevantné okolnosti, ktoré by vierohodnosť jeho výpovedí spochybňovali, tiež o svedecké výpovede [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] i [REDAKOVANÉ] a najmä [REDAKOVANÉ], s ktorými korešpondovali aj závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva – chirurgie [REDAKOVANÉ] a tiež znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenská Lupča ohľadne zaistených krvných stôp na odevoch obžalovaného a poškodeného. Svoje skutkové zistenia podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil*

v napadnutom rozsudku a na ich podklade dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného ml. [REDAKOVANÉ], pretože boli v rozpore s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi a listinnými dôkazmi, ktoré boli pritom zadovážené zákonným procesným postupom tak, ako na to správne poukázal v napadnutom rozsudku už okresný súd a ani krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod, ktorý by spochybňoval obhajcom obvineného namietanú spôsobilosť Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenská Ľupča v trestnom konaní podať znalecký posudok z dôvodu jeho údajného vylúčenia pre namietaný pomer veci. Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku a o vierohodnosti ktorých nie sú žiadne pochybnosti, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybne usvedčujú obžalovaného ml. [REDAKOVANÉ] zo spáchania žalovaného skutku uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku. Odvolacie námietky obžalovaného mladistvého vo vzťahu ku skutkovým zisteniam nepovažoval preto za dôvodné. Neakceptoval ani jeho odvolacie námietky o údajnom porušení jeho základných práv na obhajobu z dôvodu, že súd prvého stupňa po opätovnom vykonaní všetkých potrebných a dostupných dôkazov na objasnenie skutkového stavu veci bral do úvahy iba dôkazy získané zákonným spôsobom a nezákonne získané dôkazy, na ktoré poukázal nielen krajský súd vo svojom vyššie citovanom zrušujúcom uznesení, ale pred ním už aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. 3 Tdo/43/2011 zo dňa 14. marca 2011, absolútne nebral do úvahy a nepoužil ich ako podklad pre svoje rozhodnutie.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného ml. [REDAKOVANÉ] ako prečinu ublíženia na uzdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., pričom svoje závery v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku. Ani v tomto smere odvolacie námietky obžalovaného nepovažoval za opodstatnené...“

Ako z odôvodnenia uznesenia krajského súdu vyplýva, krajský súd sa v rámci tohto odvolacieho konania námietkou sťažovateľa týkajúcou sa jeho požiadavky na vylúčenie

nezákonne získaných dôkazov so súdneho spisu nezaoberal. Uvedené však neznamená, že krajský súd na túto námietku sťažovateľa vôbec nereagoval. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ túto námietku v rámci predmetného trestného konania, ktoré bolo proti nemu vedené, vzniesol niekoľkokrát. Krajský súd sa touto jeho námietkou naposledy zaoberal vo svojom uznesení č. k. 3 To 51/2012-430 z 30. mája 2012, v ktorého odôvodnení uviedol: *„K uzneseniu Najvyššieho súdu krajský súd vzhľadom na jeho odôvodnenie týkajúce sa prítomnosti nezákonne získaných dôkazov, ktoré sú založené v trestnom spise, uvádza, že súd nemôže tieto dôkazy zo spisu vyňať, keďže strany, teda prokurátor a na druhej strane obvinený, môžu mať a majú v praxi aj rozdielne názory na to, či dôkazy sú vykonané zákonným alebo nezákonným spôsobom. Ak súd zaujme názor, že sú nezákonné, nesmie k nim pri hodnotení dôkazov vôbec prihliadať, ale zákon mu nedáva právo ich zo spisu vylúčiť vyňatím.“* Navyše ani z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 43/2011 zo 14. marca 2012, na ktoré sa odvoláva aj sťažovateľ, nevyplýva, že by najvyšší súd bol toho názoru, že by vo veci konajúce súdy nižšieho stupňa mali zo súdneho spisu vylúčiť nezákonne získané dôkazy. Práve naopak, z odôvodnenia uvedeného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že vo veci konajúce súdy sú povinné rešpektovať zákonnosť pri vykonávaní dôkazov, pričom dôkaz získaný nezákonným spôsobom nesmie byť *„súčasťou hodnotenia rozhodujúceho pre výrok rozhodnutia“*, v opačnom prípade by takého rozhodnutie bolo nezákonné.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je garancia, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom (odvolacom) konaní nemusí reagovať na každú vznesenú námietku, ale iba na také, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, prípadne zostali sporné, resp. sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia preto neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, hoci z odôvodnenia rozhodnutia

musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (II. ÚS 76/07, tiež II. ÚS 140/2013).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd v dostatočnom rozsahu reagoval na námietky sťažovateľa týkajúce sa vykonaného dokazovania, ktoré predniesol vo svojom odvolaní a na tieto primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom odpovedal v rámci odôvodnenia svojho uznesenia, pričom z jeho odôvodnenia zreteľne vyplýva, že tak okresný súd, ako aj krajský súd vychádzali vo svojich rozhodnutiach len z dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom.

Ústavný súd preto konštatuje, že s prihliadnutím na okolnosti danej veci medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní nie je príčinná súvislosť, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Obdobne podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti ani medzi postupom krajského súdu v napadnutom konaní a namietaným porušením jeho základných práv podľa čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy, preto aj v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní

Z odôvodnenia sťažnosti vyplýva, že k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní malo dôjsť z dôvodu, že najvyšší súd v konaní o dovolaní sťažovateľa nerozhodol v súlade s jeho názorom. Sťažovateľ nesúhlasí

s názorom najvyššieho súdu o nemožnosti odstránenia nezákonne získaných dôkazov zo súdneho spisu.

Najvyšší súd uznesením dovolanie sťažovateľa podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol z dôvodu, že neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia po zistení, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku a na príslušnom prvostupňovom súde v zákonnej lehote podľa § 370 Trestného poriadku, poukázal na význam inštitútu dovolania a následne vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v odôvodnení svojho uznesenia najskôr poukázal na to, že *„právo na obhajobu je popri prezumpcii neviny jedným z najdôležitejších základných práv osôb, proti ktorým sa vedie trestné konanie. Hlavným účelom tohto práva garantovaného čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je dosiahnutie spravodlivého súdneho rozhodnutia. Ide o právo, ktoré je nielen v záujme trestne stíhanej osoby a na jej prospech, ale aj v záujme každého demokratického právneho štátu, založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana...“*, pričom *„konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva... Z dikcie tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom, je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.“* Najvyšší súd v časti relevantnej pre toto konanie k veci uviedol, že *„v posudzovanej veci obvinený v dovolaní výslovne nenamietal, že by boli porušené ustanovenia Trestného poriadku o povinnej obhajobe. Porušenie ustanovení o povinnej obhajobe nebolo zistené ani zo strany dovolacieho súdu. Pokiaľ ide o ďalšie námietky obvineného v rámci tohto dovolacieho dôvodu, dovolací súd pripomína, že sa s nimi náležite vysporiadal krajský súd*

v dôvodoch svojho rozhodnutia. Napriek tomu považuje dovolací súd k námietkam obvineného za potrebné uviesť, že v každej konkrétnej veci musí sám súd rozhodnúť o tom, akými dôkaznými prostriedkami bude objasňovať určitú okolnosť, ktorá je dôležitá pre náležité zistenie skutkového stavu veci a pre správne rozhodnutie o vine, či nevine obvineného. Vyplýva to z ústavného princípu nezávislosti sudcov pri výkone ich funkcie a z ich viazanosti len právnym poriadkom. Podstata tohto princípu spočíva v tom, že sudcom nemožno v konkrétnej veci prikazovať, aké dôkazy majú v záujme zistenia skutkového stavu veci vykonať a akým spôsobom majú hodnotiť vykonané dôkazy.

Dovolací súd sa nemôže stotožniť s argumentáciou dovolateľa, že jeho právo na obhajobu bolo zásadným spôsobom porušené tým, že zo spisu neboli vylúčené dôkazy, ktoré boli získané nezákonným spôsobom. V tomto smere si dovolací súd osvojil stanovisko prokurátorky uvedené v jej vyjadrení k dovolaniu obvineného. Z trestného spisu skutočne nemožno odstraňovať žiadne vykonané dôkazy. V tomto smere ani obvineným uvedené rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 43/2011 nespomína, že je potrebné zo spisového materiálu odstrániť nezákonne získané dôkazy. Podstatné v danom prípade je, že súd prvého stupňa ako aj odvolací súd vychádzali vo svojich rozhodnutiach iba z dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom.“.

Prihliadajúc na uvedenú judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vychádzajúc z citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu týkajúci sa nemožnosti odstraňovania akýchkoľvek dôkazov (vrátane nezákonne získaných dôkazov, pozn.) zo súdneho spisu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný. V okolnostiach danej veci preto nič nenasvedčuje tomu, že by postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní mohlo podľa názoru ústavného súdu dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vyslovil právne závery, ktoré sťažovateľ nepovažuje za správne či dostatočné a s ktorými nesúhlasí, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a taktiež nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor ústavného súdu svojím vlastným (napr.

IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 499/2011). Ústavný súd preto odmietol túto časť sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 50 ods. 2 a 3 ústavy ústavný súd zastáva názor, že sťažovateľ nepreukázal žiadnu príčinnú súvislosť medzi označenými základnými právami a postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní, preto ústavný súd aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. januára 2017